

«Οὐκ ἀρνησόμεθά σε Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΧΕΙΣ» (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΑΔΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013 ΕΤΟΣ 63^{ΟΝ} ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 977 ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΛΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Ἡ ἔναρξις τῆς νέας Συνοδικῆς περιόδου

Αναμνηστική φωτογραφία ἀπὸ τὴν Συνεδριαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος τῆς 11^{ης} /24^{ης} Σεπτεμβρίου

Αριθμός Πρωτ. γ- 1845

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 2013**Παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας**

«Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου, πεφώτισται τὰ σύμπαντα· Ποιμένων γὰρ ἀγραυλοῦντων, καὶ Μάγων προσκυνούντων, Ἀγγέλων ἀννυμούντων, Ἡρώδης ἐταράττετο, ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐφάνη, Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα, Ἀληθῶς ἐφωτίσθησαν τὰ σύμπαντα διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἔγινεν τὸ ταπεινὸν σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ ὁ χῶρος ἀπ' ὅπου ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, διαλύων τὰ ζοφώδη σκότη τῆς εἰδωλολατρείας καὶ τῆς κυριαρχίας τῶν παθῶν. Ἔδωσε δὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, αὐτοὺς οἱ ὅποιοι ἐκουσίως πιστεύουν εἰς Αὐτόν, τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθοῦς Θεογνωσίας καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας ἀπὸ τὰ πάθη.

Τὰ πάθη παρομοιάζονται πρὸς τὰ ἄγρια θηρία τοῦ δρυμοῦ, τὰ ὅποια κυκλοφοροῦν ὑπὸ τὴν κάλυψιν τοῦ σκότους διὰ νὰ ἀρπάσουν τὴν λείαν των. Ὅταν ἀνατέλῃ ὁ ἥλιος, τότε τὰ θηρία κρύπτονται εἰς τὰς φωλεάς των: «ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ· ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ (...) ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται.» (Ψαλμ. ΡΓ' 20, 22). Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων, ὅπου κυριαρχεῖ τὸ φῶς τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ἔχουν φυγαδευθῆ τὰ πάθη.

Ἀγαπητά τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Ἄς εὐτρεπίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ψυχὰς ἡμῶν διὰ τῆς ταπεινώσεως ὥστε νὰ ὁμοιάσουν πρὸς τὸ ταπεινὸν σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ. Ἄς καλέσωμεν διὰ τῆς προσευχῆς τὸν Θεὸν καὶ Σωτήρα μας νὰ κατοικήσῃ ἐντὸς ἡμῶν καὶ ἄς ἀγωνισθῶμεν ὅσον δυνάμεθα διὰ νὰ ἐφελευθώσωμεν τὴν Χάριν Του. Διότι ἀφορμὴν ζητεῖ ὁ Θεὸς ἡμῶν διὰ νὰ

μας σώσῃ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὴν ἀγαθὴν ἡμῶν προαίρεσιν. Τότε θὰ ἀξιοθῶμεν νὰ ὑποδεχθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Κύριον ἐντὸς ἡμῶν καὶ νὰ τὸν προσκυνήσωμεν νοερώς ὡς Ποιμένες. Τότε ἄς Τὸν Δοξολογήσωμεν καὶ ἄς ψάλλωμεν μετ' εὐφροσύνης μεγαλύνοντες τὸν Κύριον:

«Ἀνέτειλας Χριστὲ ἐκ Παρθένου, νοητὲ Ἥλιε τῆς Δικαιοσύνης· καὶ Ἀστὴρ σε ὑπέδειξεν, ἐν Σπηλαίῳ χωρούμενον τὸν ἀχώρητον. Μάγους ὀδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου· μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι».

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,ΒΙΓ' τῆ 14^η/ 27^η Δεκεμβρίου

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ**Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος**

† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τὰ Μέλη

- † Ὁ Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ
- † Ὁ Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος ΜΑΞΙΜΟΣ
- † Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
- † Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
- † Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
- † Ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Τορόντο ΜΩΨΗΣ
- † Ὁ Χριστιανουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
- † Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ
- † Ὁ Βρεσθένης ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
- † Ὁ Πόρτλαντ ΣΕΡΓΙΟΣ
- † Ὁ Βοστώνης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
- † Ὁ Θεουπόλεως ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ἀριθμός Πρωτ. γ - 1830

Ἐν Ἀθήναις, 23 - 11 / 06 - 12 - 2013

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πρὸς ἅπαντα τὸν κλήρον καὶ τὸν λαὸν τῆς Ἑπικρατείας

Ἀγαπητὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ,

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 10/23 Ὀκτωβρίου 2013, συνεζήτησε τὸ θέμα τῶν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν προβαλλομένων ὡς δηθεν ἁγίων τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ τοῦ κινδύνου παραπλανήσεως τῶν πιστῶν ἐκ τῆς συστηματικῆς προπαγάνδας. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν εἰς ἅπαντα τὸν κλήρον καὶ τὸν λαὸν τῆς ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας, διὰ νὰ μὴ πίπτουν θύματα τῆς τοιαύτης προπαγάνδας. Οὐδεὶς τελευτήσας ἐν τῷ σχίσματι καὶ κοινωνῶν ἐν τῇ αἵρέσει τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δύναται νὰ τιμηθῇ ὡς ἅγιος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν πληροῦν τὰ κριτήρια τῆς ἀγιότητος τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν ἐδέχετο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἀσφαλῶς, τὸ ἐσβεσμένον πλέον Φανάριον ἀνακηρύσσει συνεχῶς ὡς ἁγίους πολλοὺς νεοφανεῖς γέροντας, προκειμένου νὰ κατωχυρώσῃ τὴν πλάνην ὅτι δύνανται καὶ οἱ κοινωνοῦντες μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν νὰ ἀγιάζουσι καὶ νὰ καθίστανται παραδείγματα πρὸς μίμησιν, ὅποτε οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει πρὸς ἀποτείχισιν τῶν ἀντιτιθεμένων εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Διὰ νὰ γίνῃ πλέον εὐπεπτος ἀπὸ τὸ κοινόν ἡ ἀντίληψις αὕτη, συναναμιγνύουν κατὰ τὰς συνοδικὰς τῶν πράξεις ἀνακηρύξεως ἁγίων, ὁμοῦ μετὰ τῶν δηθεν ἁγίων τῶν ἐσχάτων χρόνων καὶ ἀληθεῖς Ἁγίους παρελθόντων αἰώνων, ὅπως τὸν Ἅγιον Νικόδημον τὸν Ἁγιορείτην καὶ τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν τὸν Αἰτωλόν. Ἡμεῖς ὅμως, διαχωρίζοντες ὀρθῶς τὸ ἀγαθὸν ἐκ τοῦ πονηροῦ, τοὺς μὲν παλαιούς καὶ ὄντως

ἁγίους δεχόμεθα καὶ δίχως τὰς πατριαρχικὰς τῶν ἀποφάσεις, τοὺς δὲ νεοφανεῖς γέροντας ἀπορρίπτομεν. Εὐχόμεθα νὰ ἔχουν εἰσέλθει εἰς τὸν Παράδεισον, ἀλλὰ δὲν ἀποτελοῦν ὑποδείγματα πρὸς μίμησιν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἀνακηρυττομένους ὡς ἁγίους νεοφανεῖς γέροντας ἀπὸ τὰ λοιπὰ Πατριαρχεῖα τὰ ἐξ ἴσου βαρυνόμενα διὰ τῆς Οἰκουμενιστικῆς πλάνης ἢ καὶ τῆς Σεργιανιστικῆς, ὅπως τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας. Ὅθεν προσκυνηματικὰ ταξίδια καὶ ἐνοριακαὶ ἐκδρομαὶ διὰ προσκύνησιν λειψάνων τοιούτων νεοφανῶν φερομένων ὡς ἁγίων δὲν ἐπιτρέπονται, ὅπως οὔτε καὶ ἡ κατ' ἰδίαν τιμὴ αὐτῶν ὡς πραγματικῶν Ἁγίων διὰ τῆς ἱστορήσεως εἰκόνων καὶ τελέσεως ἀκολουθιῶν δι' αὐτούς.

Ἁγίαι μορφαὶ ὑπῆρξαν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας, ἀλλ' ὅσοι ἠγίασαν ἀνήκον εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀγωνιζομένων ἐναντίον τῆς καινοτομίας τοῦ παπικοῦ ἐορτολογίου καὶ τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Περὶ αὐτῶν, θὰ ὑπάρξῃ προσεχῶς καὶ Συνοδικὴ ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τούτοις εὐχόμεθα ὅπως διέλθητε πάντες τὴν περίοδον τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων ἐν κατανύξει καὶ προσευχῇ.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Μακαρθῶνος Φώτιος

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ανακοίνωσις αποφάσεων

Ι.Σ. 11/24-9-2013

Τὴν 11/24 Σεπτεμβρίου 2013 ἡμέραν Τρίτην, συνεδρίασεν εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ αἴθουσαν τοῦ Ι.Ν. «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον», εἰς τακτικὴν συνεδρίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος. Παρόντες ἦσαν ἅπαντες οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιερεῖς (πλὴν τῶν ἀσθενούντων Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκακίου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου) καὶ ἐξ Ἀμερικῆς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τορόντο κ. Μωϋσῆς καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Βοστώνης κ. Δημήτριος.

Μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ Ἁγιασμοῦ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἔλαβε τὰς κάτωθι ἀποφάσεις:

1. Πρὸ ἡμερησίας διατάξεως συνεζητήθη ἡ ἀπάντησις εἰς ἐπιστολὴν Ἑνορίας.
2. Ἔλαβε χώραν ὁ ἐτήσιος ἀνασχηματισμὸς τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν.
3. Ἐγένετο ἡ ἀνασύνθεσις τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Βοστώνης κ. Δημήτριος τελῶν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγιασμοῦ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους

4. Ἐρρυθμίσθησαν αἱ τοποτηρητεῖαι τῶν χηρευσῶν ἐπαρχιῶν.

5. Ἐγένετο ὁ προγραμματισμὸς διὰ τὴν τελετὴν τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν Κεντρικὸν Λιμένα Πειραιῶς.

6. Ἐγένετο ὡσαύτως ὁ προγραμματισμὸς διὰ τὴν πρωϊνὴν λιτανεῖαν εἰς τὸ κέντρον τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν Συνοδικὴν ἐκδήλωσιν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

7. Ἀπεφασίσθησαν οἱ ἀποδέκται τῶν τιμητικῶν διακρίσεων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τὴν ὡς ἄνω Συνοδικὴν ἐκδήλωσιν.

8. Ἐγένετο ὡσαύτως ὁ προγραμματισμὸς διὰ τὴν Συνοδικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς Ἀθήνας.

9. Ἀπεφασίσθη ἡ ἀφιέρωσις τοῦ ἡμεροδείκτου τοῦ ἔτους 2015 εἰς τὴν ὁμολογίαν πίστεως τῶν τριῶν ἀρχιερέων τοῦ 1935, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 80 ἐτῶν.

10. Ἐγένετο ὁ ἀπολογισμὸς τῆς Ἑσπερίδος διὰ τὸ ζήτημα τῶν Μεταμοσχεύσεων καὶ τῆς «εἰκαζομένης συναινέσεως» διὰ τὴν δωρεάν σώματος ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας πολίτας, ἦτις ἐγένετο ἐν Πειραιεῖ τὴν προτεραίαν.

11. Ἀπεφασίσθη ἡ διοργάνωσις ἡμερίδος διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῶν δικαίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου.

12. Συνεζητήθη ἡ ἔγγραφος παραίτησις ἐκ τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Ἱερομονάχου Ἀλεξάνδρου Σορῶτου καὶ γενομένης ἀποδεκτῆς, δεδομένης καὶ τῆς μετὰ ταῦτα ἀποστασίας αὐτοῦ ὁ Μοναχὸς πλέον π. Ἀλέξανδρος Σορῶτος παρεπέμφθη εἰς ἀρμόδιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον.

13. Ἐνημερώθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Πειραιῶς περὶ τῆς ἀποσκιρτήσεως ἐκ τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ τοῦ Ἰ. Ναοῦ Τιμ. Σταυροῦ Νικαίας.

14. Ἀπερρίφθη αἴτησις προσχωρήσεως φερομένου τινός ὡς κληρικοῦ ἐκ Θεσσαλονίκης.

15. Ἐγένετο δεκτὴ ἡ αἴτησις προσχωρήσεως τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Ραφαήλ Ρόσι προερχομένου ἐκ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς. Ὁμοίως ἐγένετο ἀποδεκτὴ καὶ ἡ αἴτησις προσχωρήσεως τῆς Ἱεραποστολικῆς Κοινότητος Τιμίου Σταυροῦ Μελβούρνης, συνηγορούσης ὑπὲρ τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροδιακόνου καὶ ἐπιθυμούσης τὴν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ π. Ραφαήλ καὶ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς Ἐφημερίου αὐτῆς. Ἀνετέθη εἰς τὸν Θεοφιλ. Μαραθῶνος ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὴν ἐπικειμένην ἐπίσκεψιν αὐτοῦ εἰς Αὐστραλίαν.

16. Ἀνετέθη εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς λειτουργικῆς εὐταξίας ἢ γνωμοδότησις περὶ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

17. Ἀπεφασίσθη ἡ ἴδρυσις Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίας, μὲ ἔδραν τὸ Βελιγράδιον, ἀποσπασθείσης ἐκ τῆς Ἐξαρχίας Εὐρώπης καὶ ἐνεκρίθη ὁ κανονισμὸς αὐτῆς. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ὡς Ἐξαρχος Εὐρώπης, παραμένει καὶ Τοποτηρητὴς τῆς ἀρτισυστάτου Μητροπόλεως.

18. Συνεζητήθη ἡ πορεία τῶν συζητήσεων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων καὶ ἡ ἐπίσκεψις τριῶν Ἀρχιερέων εἰς Ρουμανίαν πρὸς τὴν ἐκεῖ Ἐκκλησίαν τὴν ἀκολουθοῦσαν τὰς πατρῶας παραδόσεις.

19. Ἐξουσιοδότησεν τὸν παριστάμενον Σεβασμ. Μητροπολίτην Τορόντο κ. Μωϋσέα διὰ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Πόρτλαντ κ. Σεργίου κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου.

20. Ἐνημερώθη ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Βοστώνης περὶ τῆς προσπαθείας διὰ τὴν ἀγορὰν νέου κτιριακοῦ συγκροτήματος προκειμένου νὰ μεταστεγασθῇ ὁ Καθεδρικός Ναός τῆς Βοστώνης, μετ' Ἐπισκοπείου καὶ πνευματικοῦ κέντρου.

21. Ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ Ἐγγράφου εἰς τὰ ἀρμόδια Ὑπουργεῖα περὶ τῆς μὴ διακοπῆς τῆς συντάξεως εἰς ὄσους συνταξιούχους ἠρνήθησαν νὰ δηλώσουν τὸν ΑΜΚΑ, καθὼς καὶ περὶ τῆς ἀντιθέσεώς μας εἰς τὴν σχεδιαζομένην ἠλεκτρονικὴν κάρταν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

Ἀνακοίνωσις ἀποφάσεων

Ι.Σ. 10/23-10-2013

Τὴν 10/23 Ὀκτωβρίου 2013 ἡμέραν Τετάρτην, συνεδρίασεν εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ αἴθουσαν τοῦ Ι.Ν. «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον», εἰς τακτικὴν συνεδρίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος. Παρόντες ἦσαν ἅπαντες οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιερεῖς, πλήν τῶν ἀσθενούντων Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς & Διαυλείας κ. Ἀκακίου, Θεσσαλονίκης & Δημητριάδος κ. Μαξίμου καὶ Εὐρίπου & Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου.

Συγκινητικὴ ὑπήρξεν ἡ παρουσία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παύλου ἔπειτα ἀπὸ πολυετῆ ἀπουσίαν λόγῳ προβλημάτων ὑγείας. Ἡ Ἱ. Σύνοδος συνεζήτησε τὰ κάτωθι θέματα τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως:

1. Ἐνημερώθη ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτοῦ κατὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψιν αὐτοῦ εἰς Αὐστραλίαν.

2. Συνεζήτησε τὸ θέμα τῶν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν προβαλλομένων ὡς δῆθεν ἀγίων ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ τοῦ κινδύνου παραπλάνησεως τῶν πιστῶν ἐκ τῆς συστηματικῆς προπαγάνδας. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισε τὴν ἔκδοσιν εἰδικῆς ἐνημερωτικῆς ἀνακοινώσεως ἐν εἴδει ἐγκυκλίου.

3. Συνεζητήθησαν ἡ πορεία τοῦ διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων καθὼς καὶ αἱ συζητήσεις μετὰ τῶν Ρουμάνων Ἀρχιερέων ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην κ. Βλάσιον.

4. Συνεζητήθησαν τὰ προβλήματα τῆς ποιμαντορίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀμερικῆς. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῦλος, μαστιζόμενος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας ἕνεκα τοῦ ἐγκεφαλικοῦ ἐπεισοδίου τὸ ὁποῖον ὑπέστη πρὸ ὀκταετίας, ἐδήλωσε καὶ πάλιν τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ διὰ τὴν ὁμαλὴν ἄσκησιν τῶν ποιμαντορικῶν του καθηκόντων. Ἐζήτησεν ὅπως γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ παραίτησις του ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μητροπόλεως. Γενομένης συζητήσεως, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεδέχθη τὸ αἶτημα, πλὴν ὁμως παρε-

κάλεσε τὸν Σεβασμιώτατον ὅπως ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀσκή τὰ ποιμαντικά του καθήκοντα μέχρι τὸν ὄρισμόν τοῦ Τοποτηρητοῦ κατὰ τὴν ἐπομένην συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

5. Συνεζήτησε θέματα ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης πρὸς διευκρίνισιν καὶ ἐρμηνείαν διαδικαστικῶν τινῶν λεπτομερειῶν.

Ἀνακοίνωσις ἀποφάσεων Ι.Σ. 6/19-11-2013

Τὴν 6/19 Νοεμβρίου 2013 ἡμέραν Τρίτην, συνεδρίασεν εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ αἴθουσαν τοῦ Ι.Ν. «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον», εἰς τακτικὴν συνεδρίαν ἢ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ συνεζήτησε τὰ κάτωθι θέματα τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως:

1. Ἐνημερώθη τὸ Ἱερόν Συνοδικὸν σῶμα περὶ τῆς πορείας τοῦ διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

2. Συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς ποιμαντορίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀμερικῆς μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς παραιτήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Παύλου. Γενομένης συζητήσεως, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ὁρίσῃ ὡς Τοποτηρητὴν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀμερικῆς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικον. Εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀμερικῆς θὰ μνημονεύηται τὸ ὄνομα τοῦ Τοποτηρητοῦ, ὅστις θὰ ἀναθέτῃ εἰς ἐκπροσώπους τοῦ Ἀρχιερεῖς τὴν διευθέτησιν τῶν ἀνακυπτόντων ζητημάτων μέχρι τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Μητροπολίτου. Ἡ ἰσχὺς τῆς ἀποφάσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς σχετικῆς ἐγκυκλίου πρὸς τὸν Κλῆρον καὶ τὸν λαὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

3. Συνεζητήθη τὸ θέμα τῆς διοργανώσεως ἐκδηλώσεως διὰ τὸ ζήτημα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου.

4. Συνεζήτησε τὴν αἴτησιν προσχωρήσεως κληρικοῦ τινός καὶ ἀπεφασίσθη ἢ κλήσῃ αὐτοῦ δι' αὐτοπρόσωπον παρουσίαν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸ τῆς ἀποφάσεως περὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἡ μῆ.

Ἀνακοίνωσις ἀποφάσεων Ι.Σ. 4/17-12-2013

Τὴν 4/17 Δεκεμβρίου 2013 ἡμέραν Τρίτην, συνεδρίασεν εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ αἴθουσαν τοῦ Ι.Ν. «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον», εἰς τακτικὴν συνεδρίαν ἢ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ συνεζήτησε τὰ κάτωθι θέματα τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως:

1. Ἐνημερώθη ἡ Ἱερά σύνοδος περὶ τῆς προσφάτου ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου συνοδευομένου ἀπὸ τρεῖς Ἀρχιερεῖς καὶ ἓνα Ἱερομόναχον, εἰς τὴν Ρουμανίαν. Οἱ Ρουμάνοι Γ.Ο.Χ. (οἱ παλαιότεροι τῶν ὁποίων ἐνεθυμοῦντο τὸν Μακαριώτατον ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ἐν ἔτει 1981), ὑπεδέχθησαν θερμότατα τὴν ἀντιπροσωπείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν των διὰ ταχείαν Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν δύο τοπικῶν Ἐκκλησιῶν αἱ ὁποῖαι ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὸ αὐτὸ φρόνημα πίστεως. Ἀπεφασίσθη ὅπως ἔλθουν ἐν Ἑλλάδι ὁ Μακαριώτατος κ. Βλάσιος μετ' ἀντιπροσωπείας Ἀρχιερέων τῆς Ἱ.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ρουμανίας, προκειμένου νὰ συμμετάσχῃ εἰς τριμερῆ σύσκεψιν ὁμοῦ μετ' ἐκπροσώπων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

2. Συνεζητήθη αἴτησις προσχωρήσεως Ἱερομονάχου ἐξ Οὐκρανίας καὶ ἀπεφασίσθη ἢ περαιτέρω διερεύνησις τοῦ θέματος.

3. Ἐνημερώθη τὸ Ἱερόν Συνοδικὸν σῶμα περὶ τῆς πορείας τοῦ διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

4. Ἐρρυθμίσθησαν αἱ τελευταῖαι λεπτομέρειαι τῆς διοργανώσεως ἐκδηλώσεως διὰ τὸ ζήτημα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου. Περὶ τοῦ θέματος τούτου θὰ ἐκδοθῇ σχετικὴ ἀνακοίνωσις.

Ὁ Διάλογος μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Ζ΄

Τὴν Παρασκευὴν, 24^{ην} Αὐγούστου/θὴν Σεπτεμβρίου 2013 εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἐπραγματοποιήθη ἡ Ζ΄ Κοινὴ Σύσκεψις τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

Παρόντα ἦσαν ἅπαντα τὰ ὀρισθέντα Μέλη ἀμφοτέρων τῶν Ἐπιτροπῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Συσκέψεως, ἐσυνεχίσθη ἡ ἀναφορὰ εἰς τὸ «Χρονικὸν» περὶ τῆς ἀντιδράσεως τῶν Ὁρθοδόξων ἔναντι τῆς πτωτικῆς πορείας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐν Ἑλλάδι, καὶ διὰ τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας.

Ἡ συζήτησις ἐπεκεντρώθη εἰς τὴν κρίσιμον περίοδον 1960 κ.έ., ἡ δὲ ἔρευνα ἐγένετο εἰδικώτερον ἐπὶ τῇ βάσει σχετικῆς Εἰσηγήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἐνισταμένων, ἡ ὁποία ἀνεφέρετο κυρίως εἰς τὸν τρόπον διαμορφώσεως τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου κατὰ τὰ ἔτη 1960-1962 καὶ τὴν μετέπειτα πορείαν καὶ ἐξέλιξιν, κατεβλήθη δὲ προσπάθεια κατανοήσεως καὶ καταγραφῆς τῶν θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιολογικῶν ἀπορροῶν ἐκ τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν γεγονότων, εἰς τὴν προοπτικὴν νὰ κατανοηθῆ καλύτερον ἡ ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία ἐκάστης Πλευρᾶς καὶ νὰ ἐξευρεθῆ τρόπος πιθανῆς συγκλίσεως μεταξὺ ἀμφοτέρων.

Ἐκ τῆς Εἰσηγήσεως καὶ τῆς σχετικῆς μακρᾶς συζητήσεως προέκυψαν, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ σημαντικὰ ἐρωτήματα ἱστορικῆς φύσεως, παρεκλήθη δὲ ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ὅπως ἐρευνησῆ τὸ ἀρχαικὸν Αὐτῆς ὑλικόν, προκειμένου νὰ διασαφηνισθοῦν περαιτέρω ταῦτα, πρὸς διευκόλυνσιν εἰς ἐξαγωγήν ἀσφαλῶν συμπερασμάτων καὶ τὴν κατάθεσιν προτάσεων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., καίτοι θεωροῦσα χρήσιμον καὶ βοηθητικὴν τὴν ἀρχαικὴν / ἱστορικὴν ταύτην ἔρευναν, ἐξέφρασεν ἀρχικῶς ἐνστάσεις διὰ τὴν διενέργειαν αὐτῆς βεβιασμένως εἰς τὸ μικρὸν πὼς χρονικὸν διάστημα μέχρι τῆς ἐπομένης Κοινῆς Σύσκεψεως (6/19 Σεπτ.), πλὴν ὅμως ἐν τέλει ἐδέχθη τὴν διενέργειαν αὐτῆς χάριν τῆς οἰκονομίας τοῦ Διαλόγου, δηλώσασα ταυτοχρόνως ὅτι θεωρεῖ ἀναγκαῖον, ὅπως συνεχισθῆ ἡ ῥοὴ τῶν συζητήσεων ὑπὸ τῶν δύο Ἐπιτροπῶν Διαλόγου βάσει τοῦ κατηρητισμένου Θεματολογίου· ἐπὶ δὲ τῆς δηλώσεως ταύτης ἐξεφράσθη ἡ ἀπόλυτος συμφωνία τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἐνισταμένων, ἐφ' ὅσον βεβαίως ἐξαντληθῆ ἡ ἔρευνα ἐπὶ τῆς ἐξεταζομένης κρισίμου

ἱστορικῆς περιόδου, ὡς καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ «Χρονικοῦ».

Ἡ ἐπομένη Κοινὴ Σύσκεψις θὰ πραγματοποιηθῆ τὴν Πέμπτην 6^{ην} /19^{ην} Σεπτεμβρίου 2013, ἐν Γαλατσίῳ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

*Ἐκ τῆς Κοινῆς Γραμματείας τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου
Γαλάτσιον-Φυλὴ
4/17.9.2013*

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Η΄

Τὴν Πέμπτην, 6^{ην} /19^{ην} Σεπτεμβρίου 2013, περὶ ὥραν 5^{ην} ἀπογευματινὴν, εἰς τὴν ἐν Γαλατσίῳ Ἀθηνῶν αἴθουσαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐπραγματοποιήθη ἡ Ὀγδὴ Κοινὴ Σύσκεψις τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

Παρόντα ἦσαν ἅπαντα τὰ ὀρισθέντα Μέλη ἀμφοτέρων τῶν Ἐπιτροπῶν, πλὴν τοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπουσιάζοντος Θεοφίλ. Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου.

Ἐν πρώτοις, ἡ συζήτησις ἐπεκεντρώθη καὶ πάλιν εἰς τὸ «Χρονικὸν» περὶ τῆς ἀντιδράσεως τῶν Ὁρθοδόξων ἔναντι τῆς πτωτικῆς πορείας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐν Ἑλλάδι, καὶ διὰ τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας, κατὰ τὴν περίοδον κυρίως τῆς δεκαετίας τοῦ '60, ἰδίως δὲ τοῦ διαστήματος μεταξὺ 1958 καὶ 1971.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν τῆς ἀρχαικῆς ἐρεῦνης εἰς τὰ ἱστορικὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32, ἐπαρουσίασε τὰ ἀνευρεθέντα στοιχεῖα (ὅσα βεβαίως κατέστη δυνατὸν νὰ προκύψουν κατὰ τὰ περιορισμένα χρονικὰ περιθώρια διὰ τὴν διεξαγωγήν τῆς ἐρεῦνης ταύτης). Ἀνεγνώσθησαν τὰ κυριώτερα ἀποσπάσματα πρακτικῶν, ἐγκυκλίων, ἐπιστολῶν καὶ δημοσιευμάτων σχετικῶς μὲ τὰ πρὸς διερεύνησιν ζητήματα καὶ οὕτως ἐλύθησαν πολλὰ ἀπορίαί τῶν Ἐνισταμένων, ἰδίως δὲ αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὰς Χειροτονίας 1960 καὶ 1962 καὶ τὴν περαιτέρω συνοδικὴν ἐξέλιξιν.

Ἐν τέλει, ἐγένετο οὐσιαστικὸς διάλογος διὰ τοὺς τρόπους ὑπερβάσεως τῆς μεταξὺ τῶν δύο Πλευρῶν διαστάσεως, κατετέθησαν ἐκ νέου ὑπὸ τῶν Ἐνισταμένων συγκεκριμέναι προτάσεις πρὸς συνοδικὴν περαιτέρω διαβούλευσιν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. διὰ τὴν προώθησιν τοῦ αἰτήματος τῆς ἐνώσεως, ἀνενεώθη δὲ ἡ ἀπόφασις, ὅπως ὀλοκληρωθῆ

τὸ «Χρονικὸν» τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ, πραγματοποιηθῆ ἢ θεολογικὴ κριτικὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (φύσις, φορεῖς), ἐρευνηθῆ τὸ θέμα περὶ τοῦ ἄν οἱ Οἰκουμενισταὶ εἶναι ἐντὸς ἢ ἐκτὸς Ἐκκλησίας καὶ μελετηθῆ ἢ φύσις τῆς ἐπιδιωκομένης ἐνώσεως Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. καὶ Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων.

Ἡ λίαν ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ Σύσκεψις διήρκεσε περὶ τὰς πέντε ὥρας καὶ διεξήχθη ἐν πνεύματι ἐποικοδομητικῆς συνεργασίας καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ. Ἡ ἐπομένη Κοινὴ Σύσκεψις θὰ πραγματοποιηθῆ τὴν Πέμπτην, 18^η / 31^η Ὀκτωβρίου 2013, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς.

*Ἐκ τῆς Κοινῆς Γραμματείας τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου
Γαλάσιον - Φυλὴ
10/23.9.2013*

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Θ'

Τὴν Πέμπτην, 18^η/31^η Ὀκτωβρίου 2013, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἐπραγματοποιήθη ἡ Θ' Κοινὴ Σύσκεψις τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

Παρόντα ἦσαν ἅπαντα τὰ ὀρισθέντα Μέλη ἀμφοτέρων τῶν Ἐπιτροπῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Συσκέψεως, ἀρχικῶς ἐγένετο μία ἀνασκόπησις τῆς μέχρι τοῦδε πορείας. Ἐν συνεχείᾳ, ἡ συζήτησις περιεστράφη γύρω ἀπὸ τὴν διαδικασίαν προσεγγίσεως τῶν δύο Πλευρῶν, βάσει ἀφ' ἐνὸς μὲν τῶν προτάσεων ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων, αἱ ὁποῖαι εἶχον κατατεθῆ κατὰ τὴν προηγουμένην Σύσκεψιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ἀναλυτικῶν ἀντιπροτάσεων, τὰς ὁποίας κατέθεσε κατὰ τὸ διαρρεῦσαν μεταξὺ τῶν δύο Συσκέψεων διάστημα ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ..

Ἐκ τῆς γενομένης μακρᾶς καὶ λίαν ἐποικοδομητικῆς συζητήσεως συνδιεμορφώθη ἐν Σχέδιον Βημάτων Ἐνωτικῆς Διαδικασίας, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει εἰς γενικὰς γραμμὰς τὰ ἑξῆς:

α. Τὴν ὀλοκλήρωσιν τῶν συζητήσεων, βάσει τοῦ καταρτισθέντος Θεματολογίου, προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῆ ἐκκλησιολογικὴ συμφωνία.

β. Τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν Ἱεροκανονικῆς φύσεως ἐμποδίων μεταξὺ τῶν δύο Πλευρῶν καὶ

γ. Τὴν σύγκλησιν Γενικῆς Συνόδου ἐκ τῶν κατὰ τόπους ἀκαινοτομήτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, προκειμένου Αὕτη νὰ ἀποφανθῆ μετ' ἠϋξημένου κύρους περὶ τῶν ζητημάτων τῆς Ἐορτολογικῆς Καινοτομίας καὶ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὸ ζήτημα τῆς κριτικῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ θεολογικῆς ἀπόψεως παρεπέμφθη εἰς τὴν ἐπομένην Κοινὴν Σύσκεψιν, ἥτις συνεφωνήθη νὰ πραγματοποιηθῆ τὴν Πέμπτην, 22^η Νοεμβρίου / 5^η Δεκεμ-

βρίου 2013, ἐν Γαλασίῳ Ἀθηνῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος.

*Ἐκ τῆς Κοινῆς Γραμματείας τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου
Γαλάσιον-Φυλὴ
18/31.10.2013*

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Ι'

Τὴν Πέμπτην, 20^η Δεκεμβρίου 2013 / 2^αν Ἰανουαρίου 2014, περὶ ὥραν 5^{ην} ἀπογευματινῆν, εἰς τὴν ἐν Γαλασίῳ Ἀθηνῶν Αἴθουσαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος, ἐπραγματοποιήθη ἡ δεκάτη Κοινὴ Σύσκεψις τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

Παρόντα ἦσαν ἅπαντα τὰ ὀρισθέντα Μέλη ἀμφοτέρων τῶν Ἐπιτροπῶν, πλὴν τοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπουσιάζοντος Αἰδεσιμωτάτου π. Γεωργίου Γιάν.

Ἐν πρώτοις, ἐγένετο συζήτησις περὶ τῶν ἐκκρεμούντων Κεμμένων, τῶν ὁποίων αἱ ἐλλείψεις ἐπεσημάνθησαν, προκειμένου νὰ ληφθῆ μέριμνα διὰ τὸν ἀπαρτισμὸν αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν Γραμματειῶν τῶν δύο Ἐπιτροπῶν.

Κατόπιν, ἐγένετο ἐνημέρωσις ἐκ μέρους τοῦ Θεοφιλεστάτου κ. Φωτίου περὶ τῆς προσφάτου ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν κ. Καλλινίκου, συνοδευομένου ὑπὸ τριῶν Ἀρχιερέων, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἰδίου, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν Ρουμανίᾳ.

Ὁ Θεοφιλέστατος μετέφερε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Ρουμάνων γνησιῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνότητος μεταξὺ τῶν ἐν Ἑλλάδι Γ.Ο.Χ. καὶ τῶν Ἐνισταμένων, ἐπὶ τῇ βάσει Κοινῆς Ὁμολογίας κυρίως ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησιολογίαν, ὡς καὶ τὴν διάθεσιν αὐτῶν νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ συμμετάσχουν εἰς τριμερῆ Συνάντησιν-Σύσκεψιν, προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῆ μία ἀπὸ κοινοῦ τοιαύτη συμφωνία.

Εἰς τὴν προοπτικὴν αὐτὴν, συνεζητήθησαν ἐκτενῶς οἱ βασικοὶ ἄξονες ἐνὸς Κοινοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ Κεμμένου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελέσῃ καὶ τὸ κυρίως ἀντικείμενον τῶν ἐπομένων Κοινῶν Συσκέψεων, μέχρι τῆς τριμεροῦς Συναντήσεως.

Ἡ ἐπομένη Κοινὴ Σύσκεψις θὰ πραγματοποιηθῆ τὴν Πέμπτην, 3^η / 16^η Ἰανουαρίου 2014, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς.

*Ἐκ τῆς Κοινῆς Γραμματείας τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου
Γαλάσιον - Φυλὴ
21.12.2013/3.1.2014*

ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ:

• Οι πηγές • Οι μαρτυρίες • Η αλήθεια*

του Γεωργίου Κεκαυμένου

(συνέχεια εκ του προηγούμενου τεύχους)

Οι ιστορικοί της εκπαίδευσης και το κρυφό σχολείο.

Α) Παρανίκας.

Ένα από τα επιχειρήματα του Αγγέλου για την ανυπαρξία του κρυφού σχολείου είναι πως το αγνοούν οι καθ' ύλην αρμόδιοι για το θέμα, δηλαδή οι ιστορικοί που ασχολήθηκαν με την παιδεία και την εκπαίδευση των Ελλήνων στην εποχή της τουρκοκρατίας. Πρώτος απ' όλους αναφέρεται ο Ματθαίος Παρανίκας ο οποίος, όπως ήδη είπαμε, δημοσίευσε το 1867 την εργασία του Σχεδίασμα περί της εν τω Ελληνικώ Έθνει Καταστάσεων των Γραμμάτων από Αλώσεως Κωνσταντινουπόλεως (1453 μ.Χ.) μέχρι των Αρχών της Ενεστώσης (ΙΘ') Εκατονταετηρίδος. Όπως παρατηρεί ο Αγγέλου, με αυτήν την εργασία, όπως και με εκείνες των Αραβαντινού, Σάθα, και Λάμπρου «κάνει ομαδικά την εμφάνισή της, μέσα σε συντομότατο χρονικό διάστημα, η νεογέννητη επιστήμη της νεώτερης παιδείας μας και αποδεικνύει ότι η έρευνα όταν μένει ανεπηρέαστη από τις εμπνεύσεις οποιασδήποτε σκοπιμότητας, μπορεί να σταθεί μακριά από κάθε λογής μυθοπλασίες. Σε καμία απολύτως από τις σχετικές εργασίες όσες μνημονεύτηκαν έως τώρα, δεν έκανε σε καμία στιγμή, με οποιοδήποτε τρόπο την εμφάνισή του το θέμα του κρυφού σχολείου»[289].

Είναι όμως έτσι τα πράγματα; Ο Παρανίκας μπορεί στην εξαιρετικής ποιότητας και αξιοπιστίας εργασία του να μην αναφέρεται άμεσα στο θέμα του κρυφού σχολείου, περιγράφει όμως με απόλυτη σαφήνεια στις προϋποθέσεις

που κατέστησαν αναγκαία την ύπαρξη και την εμφάνισή του. Δηλαδή την καταπίεση και την τυραννία που ασκούσαν οι Τούρκοι στους υπόδουλους ραγιάδες στο θέμα της παιδείας και των σχολείων. Πιο συγκεκριμένα, ο Παρανίκας αναφέρει επί λέξει τα εξής, τα οποία και πιο παραπάνω παραθέσαμε:

«Βαθμηδόν όμως, των δεινών αυξανόντων, εμαραίνετο [στην Πελοπόννησο] κατά μικρόν και το δένδρον της παιδείας»[290].

Ο Ματθαίος Παρανίκας ανάμεσα σε αποφοίτους της Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης το 1878

Κατά τον Παρανίκα είναι φανερό πως η αιτία για τον μαρασμό της παιδείας στην Πελοπόννησο ήταν η «αύξησης των δεινών» της τουρκικής κατοχής. Γι' αυτό και όταν η Πελοπόννησος απαλλάχτηκε για λίγες δεκαετίες από αυτόν τον ζυγό, με το πέρασμά της στους Βενετσιάνους, σ' εκείνο το διάστημα άνθησε και η παιδεία. Τα ίδια με την Πελοπόννησο λέει ο Παρανίκας και για την Μικρά Ασία, όπως αναλυτικά είδαμε πιο πάνω. Δηλαδή, για άλλη μια φορά ο Παρανίκας υποδεικνύει σαν αίτιους για το βαθύ σκοτάδι που είχε καλύψει επί αιώνες μια περιοχή του

* Έλήφθη από: www.antibaro.gr

Ελληνισμού τους Τούρκους και την φρικτή τους τυραννία.

B) Χασιώτης.

Τα ίδια με τον Παράνικα λέει και ο επόμενος ιστορικός της παιδείας μας, ο Γεώργιος Χασιώτης, ο οποίος όμως προχωράει ένα βήμα παραπέρα, αναφερόμενος ευθέως και άμεσα στο κρυφό σχολειό, προς μεγάλη θλίψη του Αγγέλου. Για τον Αγγέλου, ο Χασιώτης είναι ένας επιστήμονας ο οποίος «προσανατόλισε την ιστορική έρευνα εντελώς προς την πραγματικότητα»[291]. Αυτό ισχύει για όλες τις συγγραφές του Χασιώτη που απευθύνονται στο ελληνικό κοινό. Όταν όμως απευθύνεται στους Ευρωπαίους, εκεί περνάει από την ιστορία στον ρητορικό λόγο, ερχόμενος σε αντίφαση με τον ίδιο του τον εαυτό[292].

Πιο συγκεκριμένα, το 1881 ο Χασιώτης δημοσιεύει στα γαλλικά το γιγαντιαίο έργο του *L' Instruction Publique chez Grecs depuis la Prise de Constantinople par les Turcs jusqu'à nos Jours*, Paris. Εκεί, ο ιστορικός της παιδείας με πραγματικά υποδειγματική ακρίβεια περιγράφει τους αμέτρητους κινδύνους που βίωναν κάθε μέρα τα Ελληνόπουλα κατά την τουρκοκρατία, προκειμένου να γλιτώσουν την τιμή τους και το φριχτό παιδομάζωμα. Αυτές είναι οι καταστάσεις που οδήγησαν με την σειρά τους στην γέννηση του κρυφού σχολείου, στο οποίο αναγκάζονταν τα Ελληνόπουλα να πηγαίνουν νύχτα, μιας και την μέρα δεν κυκλοφορούσαν καθόλου, διότι κινδύνευαν να τα αρπάξουν οι Τούρκοι.

Λέει πολύ χαρακτηριστικά ο Χασιώτης: «Για μακρά περίοδο, η εκπαίδευση ήταν ασήμαντη. Πραγματικά, πώς να πάει κανείς σχολείο; Πώς να διασχίσει τους δρόμους; Γιατί μόλις έβγαιναν τα παιδιά από το πατρικό τους σπίτι –αλίμονο!– τα άρπαζαν οι γενίτσαροι, μια ορδή τόσο μισητή και τόσο φοβερή! Την νύχτα, με το φως της σελήνης, λέει ένα λαϊκό τραγούδι, τα Ελληνόπουλα, αψηφώντας την τουρκική σκληρότητα, έτρεχαν στα σχολεία για να πάρουν από εκεί μερικά ράκη του αρχαίου πολιτισμού της πατρίδας τους»[293].

Μετά από τις μαρτυρίες του Κοραή, του Υψηλάντη, των Δημητριάδων και κυρίως του Κούμα, ο οποίος Κούμας τα όσα περιγράφει εδώ ο Χασιώτης τα είχε ζήσει αυτός ο ίδιος στο πετσί του, μετά λοιπόν

από τον καταγιισμό όλων αυτών των μαρτυριών, είμαστε σε θέση πλέον να ξέρουμε πολύ καλά το πόσο ακριβής και έγκυρος είναι ο Χασιώτης όταν λέει όλα τα παραπάνω. Και όμως! Αυτή η ακριβέστατη αναφορά του Χασιώτη, είναι για τον Αγγέλου ένα τυπικό παράδειγμα του ρητορικού λόγου, ο οποίος έχει σαν στόχο να συγκινήσει το αλλοδαπό του ακροατήριο.

Αυτό σε φανερό αντίθεση και με την γραμμή που υποτίθεται πως ο Χασιώτης ακολουθεί σε όλα τα ελληνόφωνα συγγράμματά του, στα οποία παραμένει πιστός στην ιστορική έρευνα. Αλλά έπασχε ο Χασιώτης από τέτοιο διχασμό της επιστημονικής του προσωπικότητας, όπως το θέλει ο Αγγέλου; Καθόλου. Ο Χασιώτης είχε χαράξει μια ενιαία επιστημονική γραμμή, την οποία ακολουθούσε με συνέπεια. Αυτό άλλωστε φαίνεται και από το παράθεμα του ίδιου του Αγγέλου, στο οποίο ο Χασιώτης λέει επί λέξει: «Το σχολείον της κοινότητος ή της χώρας ην ταπεινός τις πρόναος ή αφανές οίκημα, περιδεώς κλειόμενον και ανοιγόμενον, ένθα οι μαθηταί, επί ψαθίων καθήμενοι οκλά, εδιδάσκοντο τα κολλυβογράμματα»[294].

Αυτό το «περιδεώς κλειόμενον και ανοιγόμενον» τι άλλο δείχνει, παρά τον τρόπο των δύστυχων παιδιών μην τυχόν γίνονταν αντιληπτά από τους Τούρκους ότι έκαναν μάθημα στο

«αφανές τους οίκημα»; Και καλά, ο Αγγέλου δεν προβληματίσθηκε από αυτό το «περιδεώς». Αλλά ούτε η αναφορά του Χασιώτη σε «αφανές οίκημα» δεν του έκανε καθόλου «κλικ»; Γιατί, αφού «οι Τούρκοι δεν είχαν απαγορέψει ποτέ τα σχολεία», να είναι το σχολικό οίκημα «αφανές»; Μόνον σε μια περίπτωση είχε νόημα ένα σχολείο να λειτουργεί σε «αφανές» κτήριο: Στην περίπτωση που αυτό ήταν ένα σχολείο «παράνομο», δηλαδή ένα κρυφό σχολειό, το «επίτηδες ζοφούμενον σχολείον», όπως το περιέγραψε παραπάνω ο Μάρκος Δραγούμης.

Και βέβαια, μ' όλο τους το δίκιο έτρεμαν τότε τα Ελληνόπουλα, όταν άνοιγαν ή έκλειναν την πόρτα του «σχολείου» τους, αφού ήξεραν πολύ καλά πως αν τους καταλάβαιναν οι Τούρκοι, θα υφίσταντο όλα εκείνα τα δεινά που με τόση ενάργεια περιέγραψε ο Μάρκος Δραγούμης στον γιο του Νικόλαο, και ο Νικόλαος Δραγούμης σε μας.

Γ) Ευαγγελίδης.

Το κρυφό σχολειό αναφέρει και ο τρίτος κατά σειρά ερευνητής της παιδείας επί τουρκοκρατίας, ο Τρύφων Ευαγγελίδης, ο οποίος στο πελώριο δίτομο έργο του δεν έχει αφήσει σχολείο για σχολείο του υπόδουλου Ελληνισμού που να μην το αναφέρει διεξοδικά, με όλες τις δυνατές λεπτομέρειες.

Στον πρόλογο (κι αυτός!) του βιβλίου του, λέει επί λέξει τα εξής: «Οι χρόνοι ήσαν σκοτεινοί και ζοφεροί διά το γένος, η δε καλλιέργεια των γραμμάτων επικίνδυνον εγχείρημα και όμως, παρ' όλους τους απαγορευτικούς νόμους των Τούρκων, [...] οι Έλληνες κρύφα και εν παραβύστω εκαλλιέργουν τας Μούσας»[295].

Αυτά και οι ιστορικοί της εκπαίδευσης.

Συμπεράσματα.

Μετά από όλες τις μαρτυρίες και τις πηγές που αναφέραμε και αναπτύξαμε σε όλη την μελέτη μας μέχρι τώρα, μπορούμε συνοπτικά να υποστηρίξουμε τα εξής.

α) Το κρυφό σχολειό ήταν μια ιστορική κατάσταση που όχι μόνον υπήρξε, αλλά και η οποία αφορούσε όλη την τουρκοκρατία και όχι μόνον τους «σκοτεινούς αιώνες» της «πρώτης» τουρκοκρατίας, όπως νομίζουν πολλοί μελετητές που αποδέχονται την ύπαρξη του[296]. Το κρυφό σχολειό τέμνει κάθετα όλη την περίοδο της τουρκοκρατίας, φτάνοντας όχι μόνον μέχρι το πρώτο μισό του 19ου αιώνα, όπως μας αποκαλύπτουν οι μαρτυρίες του Μάρκου Δραγούμη και του Φωτάκου, αλλά ακόμη και μέχρι τις παρυφές του 20ου (μαρτυρία Ρενέ Πινώ).

β) Οι λόγοι που κατέστησαν απαραίτητη την δημιουργία και την λειτουργία του κρυφού σχολείου ήταν α) η βιαιότητα με την οποία πολλοί τοπικοί Τούρκοι διοικητές δίωκαν άμεσα ή έμμεσα την παιδεία των υπόδουλων Ελλήνων. β) Το υπέρογκο ποσό που ζητούσαν πολλοί τοπικοί

διοικητές για να δώσουν την απαιτούμενη άδεια για την ίδρυση και την λειτουργία του σχολείου, αν την έδιναν καθόλου. γ) Ο τρόμος των γενίτσαρων και δ) η εχθρική συμπεριφορά των τοπικών μουσουλμανικών πληθυσμών προς τους χριστιανούς συμπολίτες τους.

Ειδικότερα:

1) Το πρώτο και σημαντικότερο πρόβλημα για την ίδρυση και την λειτουργία ενός σχολείου κατά την τουρκοκρατία ήταν το να δώσει ο τοπικός Τούρκος διοικητής την σχετική άδεια. Όμως κάποιοι διοικητές δεν έδινε ποτέ άδεια, για να λειτουργήσει κάποιο σχολείο στην περιοχή του. Άλλοι πάλι δέχονταν να δώσουν την σχετική άδεια, αλλά απαιτούσαν γι' αυτήν υπέρογκα ποσά. Τέλος, υπήρχαν περιπτώσεις όπου ενώ δίνονταν η άδεια, μετά το σχολείο που είχε ιδρυθεί έκλεινε με την βία, ενώ δημεύονταν η περιουσία του και φυλακίζονταν οι δάσκαλοι, όπως στην περίπτωση της Κρήτης που είδαμε. Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι ταλαίπωροι ραγιάδες «έφτιαχναν» το μοναδικό σχολείο που ήξεραν ότι θα ξεφύγει από την μανία του κατακτητή, δηλαδή κρυφό σχολειό.

2) Οι γενίτσαροι ήταν ένα στρατιωτικό σώμα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, το οποίο σκόρπισε για πολλούς αιώνες ανείπωτη φρίκη και δυστυχία στους υπόδουλους Έλληνες. Και επειδή πολλές φορές δρούσαν εντελώς ανεξέλεγκτα, ήταν απαραίτητη ακόμη και η επέμβαση του σουλτάνου για να κοπάσει κάπως η ασυγκράτητη αγριότητά τους. Μεταξύ όλων των άλλων, ένα από «ανδραγαθήματα» των γενίτσαρων ήταν και η κατεδάφιση εκκλησιών και σχολείων.

Έτσι, οι γενίτσαροι με τα φριχτά τους «κατορθώματα» αποτέλεσαν τον δεύτερο λόγο για την δημιουργία του κρυφού σχολείου κατά την τουρκοκρατία. Και αυτό γιατί πάμπολλες δυστυχισμένες χριστιανές μανάδες κρατούσαν τα μικρά τους αγόρια για χρόνια ολόκληρα αυστηρά κλεισμένα μέσα στο σπίτι τους, επειδή δεν ήθελαν σε καμία περίπτωση να πέσουν τα παιδιά τους στα χέρια τους και να υποστούν όλα εκείνα, που καμία ανθρώπινη γλώσσα δεν μπορεί να

περιγράψει. Αλλά για να μην μείνουν τελείως αγράμματα, έστελναν τα παιδιά τους, με όλες τις δυνατές προφυλάξεις, σχολείο την νύχτα. Σχολείο το οποίο ήταν βέβαια παράνομο και απαγορευμένο, άρα κρυφό, αφού τα επίσημα και νόμιμα είχαν γίνει από τους γενίτσαρους ερείπια.

3) Την αφόρητη πίεση και τυραννία που ασκούσαν οι μουσουλμάνοι κάτοικοι μιας περιοχής στους ταλαίπωρους Έλληνες συμπολίτες του την έχει επισημάνει με απόλυτη ενάργεια ήδη ο Κωνσταντίνος Κούμας με αυτά εδώ τα λόγια: «Εις τα πόλεις τα κατοικουμένας το πλείστον μέρος υπό Τούρκων έπασχαν οι άθλιοι [Έλληνες] κακά μεγάλα, ως επί το πλείστον από την κατωτέραν μερίδα του έθνους τούτου».

Αντίθετα, στις περιοχές που κατοικούνταν κυρίως από Έλληνες, εκεί οι Έλληνες είχαν τέτοια ελευθερία, που μπορούσαν να έχουν ακόμη και σχολεία, όπως τόσο ζωηρά παρατηρεί ο Κούμας:

«Αι κωμοπόλεις και τα χωριά, όπου εκατοίκουν μόνον χριστιανοί, τα κακά ταύτα ήσαν άγνωστα. Οι κωμοπολίται [...] ηδύναντο να φθάσωσιν εις ακμήν αξιόλογον. Πολλοί τούτων διετήρουν και ελληνικά σχολεία»[297].

Το πόσο δίκιο είχε σε αυτήν την τοποθέτησή του ο Κούμας το απέδειξαν τα όσα συνέβησαν στο Ρέθυμνο και στα Χανιά τον Μάρτη του 1821, όπου ο μανία του βάρβαρου και ανεξέλεγκτου τουρκικού όχλου οδήγησε στο κλείσιμο των αλληλοδιδασκτικών σχολείων που λειτουργούσαν στις δυο αυτές πόλεις, και στην εκτέλεση ενός από τους δασκάλους.

4) Κρυφά σχολεία ήταν και τα σχολεία τα οποία ίδρυσε στις αρχές του 18ου αιώνα ο μεγάλος δραγουμάνος της Πύλης Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος διότι, όπως αναφέραμε, η άδεια που δίνονταν γι' αυτά δεν ήταν άδεια για σχολεία, αλλά για φυλακές. Αυτό δεν το έκαναν οι Τούρκοι τυχαία, αφού ακόμη και αν κάποια στιγμή αποκαλύπτονταν πως η συγκεκριμένη φυλακή ήταν τελικά σχολείο, αυτό δεν θα άλλαζε και πολύ τα πράγματα. Διότι αν κάποτε το συγκεκριμένο σχολείο έκλεινε, όπως γίνονταν συνήθως, με την βία ή από έλλειψη χρημάτων, δεν θα μπορούσε αργότερα να ξαναλειτουργήσει, διότι η άδεια που είχε δεν ήταν για σχολείο, αλλά για φυλακή.

5) Τα κρυφά σχολεία ήταν σχολεία και της στοιχειώδους παιδείας, δηλαδή δημοτικά, και της μέσης, δηλαδή γυμνάσια. Το πώς λειτουργούσαν τα κρυφά σχολεία της στοιχειώδους παιδείας μας το διασώζει η παράδοση, αλλά και οι ιστορικοί της εκπαίδευσης, όπως ο Χασιώτης. Νύχτα πήγαιναν εκεί τα παιδιά, για να τους μάθει τα κολλυβογράμματα ο παπάς ή καλόγερος του μοναστηριού. Το πώς λειτουργούσαν τα κρυφά «γυμνάσια» της εποχής επίσης δεν χρειάζεται να το υποθέσουμε, διότι έχουμε την μαρτυρία του Δραγούμη, ο οποίος μας περιγράφει από πρώτο χέρι το κρυφό σχολείο, στο οποίο πήγαινε ο ίδιος.

(συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

[275]. Α. Πολίτης, *όπ. παρ. σ. 27*. Α. Αγγέλου, *Το Κρυφό Σχολείο*. Χρονικό ενός Μύθου, Αθήνα

[[289]. Α. Αγγέλου, *Το Κρυφό Σχολείο*. Χρονικό ενός Μύθου, Αθήνα 1997, σ. 40.

[290]. Μ. Κ. Παρανίκα, *Σχεδιάσμα περί της εν τω Ελληνικώ Έθνει Καταστάσεων των Γραμμάτων από Αλώσεως Κωνσταντινουπόλεως (1453 μ.Χ.) μέχρι των Αρχών της Ενεστώσης (ΙΘ') Εκατονταετηρίδος, εν Κωνσταντινουπόλει 1867, σ. 105.*

[291]. Α. Αγγέλου, *όπ. παρ. σ. 48*.

[292]. Α. Αγγέλου, *όπ. παρ. σ. 50*.

[293]. Το παράθεμα στον Α. Αγγέλου, *όπ. παρ. σ. 50*.

[294]. Το παράθεμα στον Α. Αγγέλου, *όπ. παρ. σ. 47*.

[295]. Τ. Ε. Ευαγγελίδης, *Η Παιδεία επί Τουρκοκρατίας, Ελληνικά Σχολεία από της Αλώσεως μέχρι Καποδιστρίου*, τ. 1, εν Αθήναις 1936, σ. LXXIX. Την μαρτυρία αυτήν χρωστώ στον Ν.Β. Χρονόπουλου, *Η Αλήθεια για το Κρυφό Σχολείο*, Αθήνα 2002.

[296]. Τις σχετικές παραπομπές βλ. στο έργο του Α.Α. Μανδρικά, «Κρυφό Σχολείο», *Μύθος ή Πραγματικότητα*; Αθήνα 1992, σσ. 111-113.

[297]. Κ.Μ. Κούμας, *Ιστορία των Ανθρωπίνων Πράξεων*, τ. 12, εν Βιέννη της Αυστρίας 1832, σ. 539.

Ἑνημερωτικὴ ἔσπερις περὶ τῆς γνησίας Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου

Τὸ Σάββατον 29 Δεκεμβρίου 2013 / 11 Ἰανουαρίου 2014, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὄργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς (Ο.Λ.Π.), Ἀκτὴ Μιαούλη 10, περὶ ὥραν 5.30 ἐγένετο ἡ ἑνημερωτικὴ ἔσπερις περὶ τῆς γνησίας Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου.

Παρόντες ἦσαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Καλλίνικος, ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης κ. Γερόντιος, ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ὁ Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, ὁ Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ὁ Ἡγούμενος τῆς παραδοσιακῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου κ. Μεθόδιος καὶ πλῆθος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Μετὰ τὸν χαιρετισμὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, ὁμίλησε ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων κ. Δημήτριος Χατζηνικολάου, καὶ ἀκολούθησε ἡ χαιρετισμὸς τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου Ἀρχιμανδρίτου κ. Μεθοδίου. Ἀκολούθως τίθεται ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Καθηγητοῦ.

Ὁ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστewς Ἀγῶν τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων

*ὑπὸ Δημητρίου Χατζηνικολάου, Ἀν. Καθηγητοῦ
Οἰκονομικῶν τοῦ Παν/μίου Ἰωαννίνων*

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικε,
Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἀρχιερεῖς,
Ἄγιε Καθηγούμενε τῆς Γνησίας Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου κ. Μεθόδιε,
Σεβαστοὶ Πατέρες,
ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Χριστὸς ἐτέχθη!

1. Προοίμιον

Τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Κυρίου μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι:

(1) «εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν» (Ἰω. 15:20).

(2) «ἐπιβαλοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσιν, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου» (Λκ. 21:12).

(3) «παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων καὶ ἀδελφῶν καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου» (Λκ. 21:16-17).

Τὸ δὲ «στόμα Χριστοῦ», ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, προσθέτει: «οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται» (Β' Τμ. 3:12).

Ὡς γνωστόν, αἱ προφητεῖαι αὐταὶ ἔχουν ἐπαληθευθῆ πολλὰκις εἰς τὴν δισχιλιετῆ ἱστορίαν τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐπαληθεύονται καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας μέ τούς ἐπὶ τέσσαρας δεκαετίας διωγμούς τῆς παραδοσιακῆς Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου Ἁγίου Ὁρους. Διῶκται τῆς εἶναι οἱ Οἰκουμενισταί, οἱ ὅποιοι ἔχουν (ὑποκριτικῶς) ὡς σημαίαν τῶν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν καταλλαγὴν μέ τούς παντός δόγματος καὶ πάσης θρησκείας ἀνθρώπους, ἐκτός ἀπὸ τούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, τούς ὁποίους διώκουν ἀπηνῶς!

2. Ἡ σύγχρονος αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Ἐν ὀλίγοις, ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία ἔχει λάβει τρομακτικὰς διαστάσεις, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν κατεδάφισιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστewς, ἐφόσον παραδέχεται ὅλας τὰς Χριστιανικὰς αἱρέσεις καὶ ὅλας τὰς θρησκείας ὡς «διαφορετικούς δρόμους» διὰ νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν Θεόν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν εἰς τὸν ἴδιον Θεόν, ὁ καθεὶς μέ τὸν τρόπον του, λέγουν ψευδῶς οἱ Οἰκουμενισταί, ὅπως οἱ «πατριάρχαι» Ἀθηναγόρας καὶ Βαρθολομαῖος. Νά καταργήσωμεν, λοιπόν, τὰ δόγματα τῆς Τριαδικότητος τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του κ.λπ. καὶ νά κατασκευάσωμεν νέα, οὕτως ὥστε αὐτὰ νὰ εἶναι ἀποδεκτὰ ἀπὸ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, ἐπρότεινε ὁ «ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς» Ἰάκωβος εἰς συνέντευξίν του εἰς τὴν παγκοσμίου κυκλοφορίας ἑφημερίδα New York Times (25-9-1967, σ. 40).[1] Παρομοίως αἱρέσεις, διαστροφὰς καὶ βλασφημίας κηρύσσουν καὶ σύγχρονοι «πατριάρχαι», «ἀρχιεπίσκοποι», «ἐπίσκοποι» καὶ ἄλλοι, καὶ ὄχι μόνον οὐδένα κίνδυνον καθαιρέσεως διατρέχουν, ἀλλὰ τὸναντίον τιμῶνται καὶ ὑπὸ πάντων! Ἐσχάτως δὲ ἀρκετοὶ ἐξ αὐτῶν, ὅπως ὁ «πατριάρχης» Βαρθολομαῖος, μοιράζουσι τὸ

«ἅγιον Κοράνιον», ὅπως τὸ ἀποκαλοῦν, ἀντὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου! Διὰ νὰ μὴν μακρυγορῶμεν, ἀπλῶς λέγομεν ὅτι εἶναι τόσα πολλά τὰ ἄνομα ἔργα καὶ κηρύγματα τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὥστε θὰ ἐχρειάζετο μία πολὺωρος ὁμιλία διὰ νὰ παρουσιασθοῦν καὶ νὰ σχολιασθοῦν. Δέν νομίζω ὅτι χρειάζεται, ὅμως, διότι τὰ γεγονότα αὐτά εἶναι πλέον γνωστά εἰς ὅλους ὅσους ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Πλανῶνται οἰκτρῶς ὅσοι ἔχουν μὲν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ἀλλὰ ἐν γνώσει τῶν κοινωνοῦν ἐκκλησιαστικῶς μέ τούς Οἰκουμενιστάς, παρά τὸ γεγονός ὅτι ἡ στάσις τῶν αὐτῶν εἶναι ἀντορθόδοξος.

3. Ἡ ὀρθόδοξος στάσις τῆς Ἰ.Μ.

Ἐσφιγμένου ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Τόσον ἡ Αγία Γραφή ὅσον καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες, προκειμένου νὰ καταστήσουν ἀπολύτως σαφές ὅτι ἡ ἐν γνώσει κοινωνία μέ τὴν αἵρεσιν ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν Κόλασιν, ἀπηγόρευσαν αὐστηρῶς καὶ μέ ἐντόνους χαρακτηρισμούς καὶ προτροπὰς τὴν τοιαύτην κοινωνίαν. Πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, παραθέτομεν ἀμέσως κατωτέρω πολλὰ ἀγιογραφικά καὶ ἀγιοπατερικά χωρία.

Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος:

«Ἐκκλίνατε ἀπ' αὐτῶν» (Ρωμ. 16:17-18)·

«ἀφίστασο ἀπὸ τῶν τοιούτων ... τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν» (Α' Τιμ. 6:5, 6:20-21)·

«μὴ οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν ... καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους» (Εφ. 5:6-11)·

«ἀπὸ παντός εἶδους πονηροῦ ἀπέχεσθε» (Α' Θεσσ. 5:22)·

«στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ... στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντός ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν» (Β' Θεσσ. 2:15 καὶ 3:6)·

«σύ δέ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης» (Β' Τιμ. 3:14)·

«Εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. 1:8-9)·

«τίς δέ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δέ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου; ... διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε» (Β' Κορ. 6:14-18, ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος).

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει: «πᾶς ἄνθρωπος, τὸ διακρίνειν παρά Θεοῦ εἰληφῶς, κολασθήσεται, ἐξακολουθήσας ἀπεῖρῳ ποιμένι, καὶ ψευδῇ δόξαν ὡς ἀληθῆ δεξάμενος· τίς γάρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;» (ἡ ἔμφασις

τοῦ γράφοντος)[2].

Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: «οἵτινες τὴν ὑγιή πίστιν προσποιῶνται ὁμολογεῖν, κοινωνοῦσι δέ τοῖς ἑτερόφροσι, τοὺς τοιούτους, εἰ μετὰ παραγγελίαν μὴ ἀποστῶσι, μὴ μόνον ἀκοινωνήτους ἔχειν, ἀλλὰ μηδὲ ἀδελφούς ὀνομάζειν» (P.G. 160, σ. 101).

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος λέγει: «Πᾶς ὁ λέγων, φησί, παρά τὰ διατεταγμένα, κἂν ἀξιόπιστος ᾖ, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν σημεῖα ποιῇ, κἂν προφητεύῃ, λύκος σοὶ φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ προβάτων φθορὰν κατεργαζόμενος» (P.G. 160, σ. 101, ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος).

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, λέγει τὰ ἐξῆς σημαντικά διὰ τὴν ὑπακοήν εἰς ἡγουμένους πού εἶτε εἶναι αἰρετικοὶ εἶτε εἶναι μὲν ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ κοινωνοῦν μέ αἰρετικούς:

«παραγγελίαν γάρ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀποστόλου Γαλ. 1:8, παρ' ὃ παρελάβομεν, παρ' ὃ οἱ κανόνες τῶν κατὰ καιρούς συνόδων καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν, ἐάν τις δογματίξῃ ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, ἀπαράδεκτον αὐτόν ἔχειν, μηδὲ λογίζεσθαι αὐτόν ἐν κλήρῳ ἁγίων» (ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος) [3]·

«οὐ δι' ἓνα ἄνθρωπον ἀποσχίζομεν τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἀπὸ Βορρᾶ καὶ δυσμῶν καὶ θαλάσσης· καὶ μέντοι καὶ τῆς ἐνταῦθα, δηλονότι πλήν τῶν μοιχοκυρωτῶν. Οὐ γάρ οὗτοι Ἐκκλησία Κυρίου» (Ἐπιστολαί, ἔ.ἀ., σελ. 178, ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος). Ἐφόσον ὁ ἅγιος ἔλεγεν ὅτι οἱ «μοιχοκυρωταί», ἦτοι οἱ ἐγκρίνοντες τὸν παράνομον γάμον τοῦ Αὐτοκράτορος, δέν ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, φαντασθεῖτε τί θὰ ἔλεγεν διὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς ἂν ἐξῆ σήμερον· εἰκάζω ὅτι θὰ τοὺς ἐχαρακτήριζε «συναγωγὴν τοῦ Σατανᾶ»! Σκληρὰ ἡ κρίσις, ἀλλὰ σύμφωνος μέ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας.

«Οὐδ' ἂν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινῶν εἶη τῇ αἵρεσει φίλος Θεοῦ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρός. Καὶ τί λέγω κοινωνίας; Κἂν ἐν

βρώματι, καί πόματι, καί φιλία συγκάτεσι τοῖς αἰρετικοῖς ὑπεύθυνος» (Ἐπιστολαί, ἔ.ά., σελ. 298).

«φυλάξοιτε ἔτι ἑαυτάς, παρακαλῶ, τῆς ψυχοφθόρου αἰρέσεως· ἧς ἡ κοινωνία ἀλλοτρίωσις Χριστοῦ» (Ἐπιστολαί, ἔ.ά., σελ. 354, ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος).

«τοῦ τε ἀγίου Ἀθανασίου προστάσσοντος, μηδεμίαν κοινωνίαν ἔχειν ἡμᾶς πρὸς τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ μὴν μηδέ πρὸς τοὺς κοινωνοῦντας μετὰ τῶν ἀσεβῶν» (Ἐπιστολαί, ἔ.ά., σ. 448, ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος).

«ἐχθροὺς γάρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιοῦτοις κοινωνοῦντας, μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο» (P.G. 99, σ. 1049, ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος).

«οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως συνόλονται» (P.G. 99, σ. 1164 A, ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος). Δηλαδή, ὅσοι ἔχουν μὲν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ἀλλὰ κοινωνοῦν μετὰ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως πράττουν σήμερον οἱ ἀγιορεῖται μνημονευταὶ καὶ οἱ «συντηρητικοί» νεοημερολογῖται, θά συναπολεσθοῦν μετὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός, συνοψίζων ἄριστα τὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν τῆς ἀποτειχίσεως, λέγει: «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι καὶ πᾶσαι αἱ θείαι Γραφαὶ φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διΐστασθαι» (P.G. 160, σ. 101, ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος).

Ἀναφερόμενος δέ εἰς τὸν λατινόφρονα μητροπολίτην Ἀθηνῶν, γράφει ὁ Ἅγιος τὰ ἐξῆς σημαντικά εἰς μίαν ἐπιστολήν του πρὸς τὸν ἱερομόναχον Θεοφάνην:

Ἀξιῶ οὖν τὴν ἀγιοσύνην σου, ἵνα τὸν ὑπὲρ Θεοῦ ζῆλον ἀναλαβὼν, ... παραινέσης τοῖς τοῦ Θεοῦ ἱερεῦσιν, ἐκφεύγειν ἅπασιν τρόποις τὴν κοινωνίαν αὐτοῦ καὶ μῆτε συλλειτουργεῖν αὐτῷ μῆτε μνημονεῦειν ὅλως αὐτοῦ, μῆτε ἀρχιερέα τοῦτον, ἀλλὰ λύκον καὶ μισθωτὸν ἡγεῖσθαι ... Φεύγετε οὖν καὶ ὑμεῖς, ἀδελφοί, τὴν πρὸς τοὺς ἀκοινωνήτους κοινωνίαν καὶ τὸ μνημόσυνον τῶν ἀμνημονεῦτων. Ἴδε ἐγὼ Μάρκος ὁ ἁμαρτωλὸς λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ μνημονεῦων τοῦ πάπα ὡς ὀρθοδόξου ἀρχιερέως ἔνοχός ἐστι πάντα τὰ τῶν Λατίνων ἐκπληρῶσαι μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς κουρᾶς τῶν γενεῶν, καὶ ὁ λατινοφρονῶν μετὰ τῶν Λατίνων

κριθήσεται καὶ ὡς παραβάτης τῆς πίστεως λογισθήσεται (P.G. 160, σ. 1097, 1100, ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος).

Συνεπῶς, εἶναι παραβάται τῆς πίστεως ὅσοι μνημονεῦουν τὸν λατινόφρονα «πατριάρχην» Βαρθολομαῖον, ὁ ὁποῖος ψάλλει τὴν φήμην καὶ τὸ «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος» διὰ τὸν «πάπαν». Ὅπως δέ κατήγγειλε τὸ ἔτος 1969 ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς εἰς μίαν ἀνοικτὴν του ἐπιστολήν πρὸς τὸν «ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς» Ἰάκωβον, ὁ «πατριάρχης» Ἀθηναγόρας εἶχε συμπεριλάβῃ τὸ ὄνομα του «πάπα Ρώμης», καθὼς καὶ «ὄλας τὰς ὁμολογίας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως», εἰς τὰ Δίπτυχα, πού σημαίνει ὅτι ἐθεώρει ὡς ὀρθοδόξους ὅλους αὐτοὺς τοὺς αἰρετικούς.[4] Εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος σήμερον, ὀρθόδοξον στάσιν κρατοῦν μόνον οἱ παραδοσιακοί, δηλαδή οἱ γνήσιοι Ἐσφιγμενῖται καὶ οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες, πού δέν μνημονεῦουν τὸν κ. Βαρθολομαῖον διό καὶ διώκονται.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός τονίζει ὅτι «εἰς τὰ τῆς Πίστεως οὐκ ἐγχωρεῖ συγκατάβασις· ἡ γάρ συγκατάβασις ἐλάττωσιν ἐργάζεται τῆς πίστεως» καὶ ὅτι «μέσον ἀληθείας καὶ ψεύδους οὐδέν ἐστιν» (ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος).[5]

Οἱ ἐπὶ «πατριάρχου» Βέκκου ἀγωνισθέντες καὶ θεαρέτως μαρτυρήσαντες Ἀγιορεῖται Πατέρες, εἰς τὴν γνωστὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔγραψαν τὸ ἔτος 1275 πρὸς τὸν Βασιλέα Μιχαὴλ Παλαιολόγον [6], ἀντιδρῶντες εἰς τὰς πιέσεις πού ἐδέχοντο νά μνημονεύσουν τὸν «πάπαν», μετὰ ἀπὸ τὴν ψευδοσύνοδον τῆς Λυῶνος, ἐπεκαλέσθησαν, μεταξύ ἄλλων, καὶ τὸ ἀκόλουθον χωρίον τῆς Καινῆς Διαθήκης: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ

λέγετε· ὁ γάρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Ἰω. Β', 10-11). Τὸ χωρίον τοῦτο ἀνέλυσαν ὡς ἐξῆς (εἰς ἐλευθέραν μετάφρασιν τοῦ γράφοντος):

Ἄν ἐμποδιζώμεθα ἀπλῶς νά τὸν χαιρετίσωμεν τὸν «πάπαν» καθ' ὁδὸν καὶ νά τὸν εἰσαγάγωμεν εἰς μίαν συνήθη οἰκίαν, τότε πῶς θά τὸν εἰσαγάγωμεν, ὄχι εἰς οἰκίαν, ἀλλὰ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ; ... Καὶ ἂν ὁ ἀπλοῦς χαιρετισμὸς του ἰσοδυναμεῖ μετὰ κοινωνίαν μετὰ τὰ πονηρά του ἔργα, πόσον μᾶλλον ἢ μνημόνευσις του ἐκφώνως ἔμπροσθεν τῶν θείων καὶ φρικτῶν μυστηρίων; Ἄν δέ Αὐτός πού κεῖται

ἔμπροσθεν ἡμῶν εἶναι ἡ Αὐτοαλήθεια, τότε πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀνεχθῆ τοῦτο τό μέγα ψεῦδος, τό νά κατατάσσεται δηλαδή αὐτός μεταξύ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Πατριαρχῶν; Θεάτρον θά παίξωμεν ἐνώπιον τῶν φρικτῶν μυστηρίων; Πῶς εἶναι δυνατόν ν' ἀνεχθῆ τοιοῦτόν τι ἡ ὀρθόδοξος ψυχή, χωρίς ν' ἀπομακρυνθῆ ἀμέσως ἀπό τούς μνημονευτάς, θεωρῶντας αὐτούς ἱεροκαπήλους; Διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ τήν ἀναφοράν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως ἐνώπιον τῶν ἀδύτων μυστηρίων ὡς τελείαν συγκοινωνίαν. Εἰς τήν ἐρμηνείαν τῆς θείας λειτουργίας ἔχει γραφῆ ὅτι ὁ ἱεουργῶν ἀναφέρει τό ὄνομα τοῦ ἀρχιερέως, διά νά δείξῃ ὅτι ὑποτάσσεται εἰς αὐτόν καί ὅτι εἶναι κοινωνός τῆς πίστεώς του... Καί ὁ μέγας πατήρ ἡμῶν καί ὁμολογητής Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ταῦτα λέγει: μολυσμόν ἔχει ἡ κοινωνία ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν τόν αἰρετικόν, ἀκόμη καί ὅταν ὁ ἀναφέρων εἶναι ὀρθόδοξος ... Ἀλλά θά δεχθῶμεν τό μνημόσυνον κατ' οἰκονομίαν; Καί πῶς εἶναι δυνατόν νά εἶναι ἀποδεκτή μία οἰκονομία πού βεβηλώνει τά θεῖα μυστήρια καί διώκει ἀπό αὐτά τό Ἅγιον Πνεῦμα, στερῶντας ἔτσι τούς πιστούς ἀπό τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν των καί τήν χάριν τῆς υἰοθεσίας; Ὑπάρχει τι ζημιωδέστερον τούτου; Ἡ κοινωνία μετ' αὐτῶν εἶναι προφανῆς ἐκπτώσις καί ἀνατροπή τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι ὁ αἰρετικόν δεχόμενος τοῖς αὐτοῦ ἐγκλήμασιν ὑπόκειται καί ὁ ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν ἀκοινωνήτος ἐστίν, ὡς συγγέων τόν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας (ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος).7'

Ὡστε, λοιπόν, κατὰ τούς Ἀγιορείτας Πατέρας τοῦ 1275, «ἱεροκάπηλοι» εἶναι οἱ μνημονευταί τῶν αἰρετικῶν! Ὡς γνωστόν, οἱ τότε Οἰκουμενισταί τοῦ Βέκκου ἄλλους ἀπό αὐτούς τούς Ἀγιορείτας Πατέρας ἀπεκεφάλισαν, ἄλλους ἐκρέμασαν, ἄλλους ἔκασαν ζωντανούς καί ἄλλους ἐπνιξαν. Εἶναι, βλέπετε, στενός, ἀκανθώδης καί μαρτυρικός ὁ δρόμος τῆς Ὁρθόδοξου ὁμολογίας, τόν ὅποιον ἀκολουθοῦν ὀλίγοι, ἐνῶ ὁ δρόμος τῆς ἀπωλείας εἶναι πλατύς, τόν ὅποιον δυστυχῶς ἀκολουθοῦν οἱ πολλοί.

Ἐτερον παράδειγμα ὀρθόδοξου ὁμολογίας ἀποτελεῖ ἡ στάσις πού ἐτήρησαν οἱ ὀρθόδοξοι ἐναντι τῶν λατινοφρόνων μετά τήν ψευδοσύνοδον τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας: «δέν συνελειτούργουν μετά τῶν λατινοφρόνων, δέν ἐπεκοινωνοῦν μετ' αὐτῶν καί δέν ἐμνημόνευον τῶν ἐπισκόπων, τῶν ὑπογραψάντων τήν ψευδῆ ἔνωσιν τῆς Φλωρεντίας. Τό ὀρθόδοξον πλήρωμα μόνον τήν φωνήν τοῦ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἀνεγνώριζεν ὡς φωνήν καλοῦ ποιμένου. Αἱ φωναί τῶν λατινοφρόνων ἐπισκόπων ἐφαίνοντο φωναί ἄλλοτριῶν».8'

Ἄραγε οἱ σημερινοί Ἀγιορεῖται μνημονευταί δέν ἐδιδάχθησαν τίποτε ἀπό τήν ὡς ἄνω διδασκαλίαν καί πρᾶξιν τῶν ἁγίων εἰς ἀναλόγους περιστάσεις; Ἡ μήπως ἐδιδάχθησαν τό φρόνημα καί ἐφαρμόζουν τὰς

μεθόδους τῶν προδοτῶν καί διωκτῶν τῆς Ὁρθόδοξίας;

4. Ὁ διωγμός τῆς ἱ.μ. Ἐσφιγμένου

Βεβαίως, εἰς τόν διωγμόν τῶν γνησίων Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων ὑπό τῶν συγχρόνων Οἰκουμενιστῶν δέν χρησιμοποιοῦνται πλέον αἱ ἐπί Βέκκου μέθοδοι ἐξοντώσεως. Οἱ σύγχρονοι Οἰκουμενισταί ἐπιβάλλουν διαφόρους ἀποκλεισμούς εἰς τούς ὀρθόδοξους μοναχούς τῆς ἱ. μ. Ἐσφιγμένου, ὅπως ἀπό τρόφιμα, φάρμακα κ.λπ., κάμνουν ἐπιθέσεις εἰς τό κονάκι των μέ φονικά ἐργαλεῖα, πραγματοποιοῦν κατασχέσεις τῶν περιουσιακῶν των στοιχείων, τούς ἐγκαλοῦν συνεχῶς εἰς τά κοσμικά δικαστήρια μέ τήν γελοῖαν κατηγορίαν τοῦ «καταληψίου»(!) κ.λπ. Ὡστόσο, τά μαρτύρια αὐτά ἔχουν προκαλέσῃ ἀκόμη καί θανάτους Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων, ὅπως, παραδείγματος χάριν, τοῦ μοναχοῦ Τρύφωνος τό ἔτος 2003. Ἰδίως μετά τήν παρά πᾶσαν ἠθικήν καί τάξιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἴδρυσιν τῆς λεγομένης «Νέας Ἀδελφότητος τῆς ἱ. μ. Ἐσφιγμένου» κατὰ τό ἔτος 2005, τά μαρτύρια αὐτά ἔχουν ἐνταθῆ, κυρίως αἱ ἐπιθέσεις εἰς τό κονάκι τῆς Μονῆς (εἰς Καρυάς) μέ βαριοπούλας, περόνας κ.λπ., καθώς καί αἱ ἐγκλήσεις ἐναντίον των εἰς τά πολιτικά δικαστήρια.

Ἀλλά ποῖα εἶναι τά πραγματικά κίνητρα τῶν διωκτῶν; Κατά τήν γνώμην μας, εἶναι δύο. Πρῶτον, ἡ Νέα Τάξις Πραγμάτων (Ν.Τ.Π.) δέν ἀνέχεται πλέον νά ὑπάρχουν προπύργια Ὁρθοδοξίας· πρέπει ὅλοι ν' ἀπαρνηθοῦν τήν Ὁρθοδοξίαν καί ν' ἀποδεχθοῦν τόν Οἰκουμενισμόν, μέ ἀποδοχῆν τοῦ Παπισμοῦ ὡς πρῶτον στάδιον. Ἐχοντας τοποθετήσῃ πειθήνια ὄργανά της εἰς τήν πολιτικήν καί τήν θρησκευτικήν ἐξουσίαν, ὑλοποιεῖ μέ σχετικήν εὐκολίαν πλέον τό ἀντίχριστον αὐτό σχέδιόν της. Διά τοῦτο, ἐπειδή δέν ὑπάρχουν ἀληθεῖς κατηγορίαι ἐναντίον τῶν γνησίων Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων, κατασκευάζουν ψευδεῖς τοιαύτας, ὅπως αὐτήν τοῦ «καταληψίου»(!), μετά ἀπό τήν κήρυξιν των ὡς «σχισματικῶν» ὑπό τοῦ ἐσβεσμένου Φαναρίου κατὰ τό ἔτος 2002, ἐπειδή οἱ γνήσιοι Ἐσφιγμενῖται Πατέρες δέν μνημονεῦον τόν Βαρθολομαῖον. Ἄλλ' ἡ στάσις των αὐτή εἶναι ἀπολύτως σύμφωνος μέ τό Κανονικόν Δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας καί δὴ μέ τόν 31ον Ἀποστολικόν καί τόν 15ον Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, καθώς καί μέ τά προαναφερθέντα ἁγιογραφικά καί ἁγιοπατερικά χωρία. Ἐνῶ, ἀντιθέτως, συμφώνως μέ τά ἴδια αὐτά χωρία, ἡ στάσις τῶν συμπορευομένων μέ τούς Οἰκουμενιστάς Ἀγιορειτῶν μνημονευτῶν εἶναι ἐχθρική πρὸς τόν Θεόν. Ὅπως προαναφέρθη, σκληρά μέν αὐτή ἡ κρίσις, ἀλλ' ὑπάρχει ὁμοφωνία τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐπ' αὐτοῦ. Πῶς ἄραγε δέχεται ἡ συνείδησις τῶν Ἀγιορειτῶν μνημονευτῶν νά

ποινικοποιῆται ἡ ὀρθόδοξος στάσις τῶν συμμοναστῶν των Ἐσφιγμενιτῶν, ἐνῶ ἔχουν χρέος νά τήν ὑπερασπίζωνται καί νά τήν ἀκολουθοῦν καί οἱ ἴδιοι; Μέ ποῖον δικαίωμα παραδίδουν τό ἱερόν Περιβόλιον τῆς Παναγίας εἰς τοὺς ἐχθρούς της; Δεύτερον, μέ τό ὡς ἄνω δαιμονικόν σχέδιόν των κατά τῆς γνησίας Ἰ. Μ. Ἐσφιγμένου, οἱ Οἰκουμενισταί ἔχουν κατορθώσει νά εἰσπράττουν αὐτοί τά διάφορα κονδύλια πού δικαιοῦνται οἱ γνησιοὶ Ἐσφιγμενίται, τοιουτοτρόπως καταδικάζοντας αὐτούς εἰς πτωχείαν καί ἀδυναμίαν νά ὑπερασπισθοῦν τά ἐν τῷ ματαίῳ αὐτῷ κόσμῳ δικαία των. Ἄς τοὺς συνδράμη τοῦλάχιστον ὁ πιστός λαός, τόσον ἠθικῶς ὅσον καί ὑλικῶς.

5. Αμείλικτα ἐρωτήματα

Τό ἐρώτημα πού προβάλλει καί πάλιν εἶναι: Πῶς οἱ Ἀγιορεῖται μνημονευταί συμπλέουν μέ τό ἀντίχριστον αὐτό σχέδιον τῆς Ν.Τ.Π. καί δέν ἐγείρονται νά ὑπερασπισθοῦν τά δίκαια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐφόρου τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί τῶν γνησίων Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων; Διατί ἄραγε διακατέχονται ἀπό τосαύτην δειλίαν αὐτοί πού ἐγκατέλειψαν τόν ἀμαρτωλόν κόσμον προκειμένου νά ὑπηρετήσουν τόν Θεόν, καταλίγοντες τοιουτοτρόπως νά ὑπηρετοῦν τόν Διάβολον; Καί πού εἶναι ὁ πιστός λαός; Μήπως καθεύδει; Δέν ἀκούουν τήν φωνήν τοῦ Κυρίου; «Καθεύδετε τό λοιπόν καί ἀναπαύεσθε! Ἴδου ἤγγικεν ἡ ὥρα καί ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀμαρτωλῶν. Ἐγείρεσθε ἄγωμεν. Ἴδου ἤγγικεν ὁ παραδιδούς με» (Ματ. 26:45-46).

1 Ὅταν ἀνέγνωσα διά πρώτην φοράν αὐτήν τήν εἶδησιν εἰς τό βιβλίον Φιλήματα Ἰούδα τό ἔτος 1997, ἤμην κάτοικος τῆς Ἀδελαΐδος τῆς Νοτίου Αὐστραλίας καί ἠκολούθουν τό νέον ἐορτολόγιον. Ἐσκέφθην ὅτι «οἱ παλαιοημερολογῆται ἀσφαλῶς ψεύδονται ὡς πρός τοῦτο!» Διότι δέν εἶναι ποτέ δυνατόν εἰς ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ νά προτείνῃ τήν κατάργησιν τῶν Ὁρθοδόξων Δογμάτων καί νά μήν καθαρῆται! Προκειμένου νά λύσω τήν ἀπορίαν μου, λοιπόν, ἐπεσκέφθην τήν Κεντρικήν Βιβλιοθήκην τῆς Ἀδελαΐδος καί ἐζήτησα τό φύλλον τῆς ἐφημερίδος New York Times τῆς 25-9-1967, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν εἰς νηφιακὴν μορφήν, καί συγκεκριμένως εἰς μορφήν microfische, δηλαδή εἰς ταινίαν τετυλιγμένην εἰς μικρά καρρούλια. Ἐφωτοτόπησα αὐτήν τήν συνέντευξιν καί ἔκτοτε τήν διαδίδω, διότι ὁ Ἰάκωβος παρέμεινε «Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς» διά τριάκοντα ἀκόμη ἔτη μετά τήν ὡς ἄνω πρότασιν του νά καταργηθοῦν τά Ὁρθόδοξα Δόγματα, τά ὁποῖα μάλιστα εἰς τήν συνέντευξιν αὐτήν ἐχαράκτηρισε «Ἑλληνικά παλαιά ἐνδύματα!» Τότε ἤρχισα νά μελετῶ ἐπισταμένως τό Ἡμερολογιακόν Ζήτημα· δύο ἔτη ἀργότερον, διέκοψα πλήρως τήν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μέ τοὺς Οἰκουμενιστάς.

2 Ἐλ. Μίγνε, Patrologia Graeca (P.G.), Τόμος 26, σ. 1321.

3 Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου Ἔργα, τ. 3, Ἐπιστολαί, Ἐκδ. Ὁρθοδόξου Κυψέλης, Θεσπικῆ 1987, σ. 109.

4 Ἐλ. http://orthodoxinfo.com/ecumenism/philaret_iakovos.aspx

5 Ἀρχιμανδρίτου Σ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καί Παπισμός, Τόμος Β, Ἐκδ. Ὁρθοδόξου Τύπου, Ἀθῆναι 1969, σ. 55 καί 69-70.

6 Ἐλ. V. Laurent καί J. Darrouzes, Dossier Grec de L'Union de Lyon (1273-1277), Institut Francais D'Etudes Byzantines, Paris 1976, σ. 377-403,

7 Ἐλ. V. Laurent καί J. Darrouzes, ἔ. ἀ., σελ. 397-399.

8 Ἐλ. Ἀρχιμ. Σ. Μπιλάλη, ἔ. ἀ., σ. 6

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΡΙΑΕΤΕΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Β΄

Την 1η /14η Σεπτεμβρίου, ημέραν της εβδομάδος Σάββατον, ἀρχή τῆς ἰνδίκτου, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴ Παναχράντου Μεγάρων, ἐτελέσθη τὸ τριετές μνημόσυνον τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χρυσοστόμου. Προεξήρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικος περιστοιχιζόμενος ἀπὸ μέλη τῆς Ἱεραρχίας καὶ τὸν Ἱερόν Κλήρον. Εἶχε προηγηθεῖ ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου Ἀττικῆς & Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου.

ΕΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΝ

Ἀπὸ τὴν Δευτέραν 3/16 ἕως τὴν Τετάρτην 5/18 Σεπτεμβρίου 2013 Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐπεσκέφθησαν Μοναστήρια τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ρουμανίας καὶ εἶχον συζητήσεις μετὰ τῶν ἐκεῖ Ἀρχιερέων τῆς ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας.

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

Τὸ ἑσπέρας τῆς 10/23 Σεπτεμβρίου ἐγένετο ἐνημερωτικὴ ἑσπερίς εἰς Πειραιάν περὶ τοῦ θέματος τῶν Μεταμοσχεύσεων καὶ τῆς λεγομένης εἰκαζομένης συναίνεσεως.

Παρόντα ἦσαν μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ πλῆθος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Ὁ κ. Κυπριανὸς Χριστοδουλίδης, ἰατρός καὶ κύριος ὁμιλητὴς τῆς ἡμερίδας, ἀνέπτυξε ἐμπεριστατωμένως καὶ μὲ ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα τὸ σοβαρὸν αὐτὸ θέμα.

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ ΕΙΣ ΛΑΡΙΣΑΝ

Τὸ ἑσπέρας τῆς Τρίτης 18 Σεπτεμβρίου / 1 Ὀκτωβρίου 2013 ἐγένετο ἐνημερωτικὴ ἑσπερίς εἰς Λάρισαν περὶ τοῦ θέματος τῶν Μεταμοσχεύσεων καὶ τῆς λεγομένης εἰκαζομένης συναίνεσεως. Ἡ διοργάνωσις ὠργανώθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ.

Λαρίσης εις τὴν Δημοτικὴν αἴθουσαν Λαρίσης "Χατζηγιάννειο Πνευματικὸν Κέντρον", μὲ θέμα τὸ ζήτημα τῆς δωρεᾶς τῶν ὀργάνων.

Εισηγητὴς ἦταν ὁ ἰατρός κ. Κυπριανὸς Χριστοδουλίδης, ὁ ὁποῖος ἀνέλυσε τὸ θέμα ἀπὸ θεολογικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως.

Ἐν κατακλείδι ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Λαρίσης, Σεβασμιώτατος κ. Ἀθανάσιος ηὐχαρίστησεν τὸν Μακαριώτατον κ. Καλλίνικον καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον διὰ τὴν ἀπόφασίν των νὰ πραγματοποιηθῆ εἰς τὴν πόλιν τῆς Λαρίσης αὐτὴ ἡ ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐνημερωτικὴ ὁμιλία. Ἡὐχαρίστησεν, ἐπίσης, τοὺς παρόντας Ἀρχιερεῖς οἱ ὁποῖοι συμμετεῖχον εἰς τὴν σύναξιν.

Τὴν ὄλη εὐθύνη, καθὼς καὶ τὴν παρουσίαση τῆς ἡμερίδας, τὴν εἶχε ἀναλάβει ὁ Πρεσβύτερος π. Γεώργιος Κοντοθανάσης.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΟΣΙΟΥ ΠΑΧΩΜΙΟΥ

Τὴν Κυριακὴν 14/27 Ὀκτωβρίου, εἰς τὴν Ἱερὰν Σκῆτην τῶν Ἁγίων Πατέρων τοῦ Προβατίου Ὁρους Χίου, ἐγένετο μετὰ λαμπρότητος ὁ ἐορτασμός τοῦ Ὁσίου Παχωμίου, τοῦ προφητικῶς στηλιτεύσαντος τὸν Οἰκουμενισμὸν ἤδη ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος.

Εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικος, συλλειτουργοῦντος καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς & Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παύλου.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΣΤΥΦΙΔΩΝ

Τὸ Σάββατον 6 /19 Ὀκτωβρίου, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Μηνᾶ Ἀνθούσης Ἀττικῆς, ἐτελέσθη τὸ κοινὸν μνημόσυνον τῶν Μακαριστῶν ἀνταδελφῶν Πέτρου Μητροπολίτου Ἀστορίας καὶ Ἱερομονάχου Νήφωνος τῶν Ἀστυφίδων. Στὴν Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, προεξήρχε ὁ ἐπιχώριος Μητροπολίτης Ἀττικῆς & Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Εἰς τὸ μνημόσυνον προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικος καὶ παρόντες ἦσαν ἐκτὸς τοῦ λειτουργήσαντος ἐπιχωρίου Μητροπολίτου καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς Ἀμερικῆς κ. Παῦλος, Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος καὶ Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος.

Ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν ἐνθρόνισιν ἦτο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τορόντο κ. Μωϋσῆς.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΟΡΤΛΑΝΤ

Τὴν Κυριακὴν 28 Ὀκτωβρίου / 10 Νοεμβρίου, εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου Πόρτλαντ, ἐνεθρονίσθη ἐπισημῶς ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Πόρτλαντ κ. Σέργιος, παρουσία τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἐπισκοπῆς καὶ τῶν πιστῶν τῆς πόλεως.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928. Δημοσιογραφικὸν Ὅργανον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Περίοδος Γ' ἔτος 63^ο Τεύχος 977 Σεπτέμβριος - Δεκέμβριος 2013. Ἰδρυτής: Ἀνδρέας Βαποριδῆς († 1976). Ἐκδότης: Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Διευθυντής: † Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος. Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος, Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Συνδρομαί: Ἐσωτερικοῦ ἐτήσια 15 εὐρώ Ἐξωτερικοῦ 25 \$ Η.Π.Α. Τιμὴ φύλλου 1 εὐρώ. ISSN: 1107-6763. Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» Ὁδὸς Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 10682, ΑΘΗΝΑΙ Τηλ.: 2103828280 - Fax: 2103847365 www.ecclesiagoc.gr. e-mail: ecclesiagoc@gmail.com. Τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται εἰς τὴν διεύθυνσιν.